

Եղիշե Չարեանց

Ես նստում էի

Ես նստում էի անմարդ բուլվարում՝

Աշնան արևի համբույրին գերի:

Խնում էր հոգիս երկնքի հեռուն,

Լսում էր հոգիս երգը զանգերի:

Ու անթա՛րթ, անթա՛րթ նայում էի ես

Անսահման, անծիր երկնքի հեռուն:

Ու թաց աչքերով տեսնում էի քեզ

Հավիտենության կապույտ դաշտերում:

Եվ երբ երեկոն մեռնում էր բոցում

Ու իջնում էր պարզ, աստղագարդ գիշեր

Կապույտ ջրերի հեռու գնդոցում

Ես լսում էի քո շուկը դեռ...